

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Mottla a soudců JUDr. Lucie Bičákové a Mgr. Štěpána Hnaníčka ve věci

žalobkyně: **Mgr. Zuzana K.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Mařatkou
sídlem Dušní 11/8, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

za účasti vedlejšího účastníka na straně žalované:
JUDr. Petr Kocián, soudní exekutor
exekutorský úřad Brno-venkov
sídlem Veveří 125, 616 45 Brno

o zaplacení částky 360 516,20 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. června 2021,
č. j. 16 C 49/2019-183,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích II, III a IV **potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši **900 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalobkyně je povinna zaplatit vedlejšímu účastníku na straně žalované náklady odvolacího řízení ve výši **4 011 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení co do částky 15 439,80 Kč (výrok I), zamítl žalobu na zaplacení částky 345 076,40 Kč s příslušenstvím (výrok II) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 1 500 Kč (výrok III).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala po žalované náhrady škody (majetkové újmy) v celkové výši 360 516,20 Kč, resp. po částečném zpětvzetí žaloby částky ve výši 345 076,40 Kč s příslušenstvím, a to v souvislosti s tvrzeným nesprávným úředním postupem soudního exekutora JUDr. Petra Kociána v exekučním řízení vedeném u Exekutorského úřadu Brno-venkov pod sp. zn. 137 EX 194/14. Žalobkyně požadovala celkem dva nároky, jednak částku 312 697 Kč, částečným zpětvzetím poníženu o 3 485 Kč na částku 309 212 Kč, za protiprávně strženou mzdu žalobkyně jako manželky a později již pouze bývalé manželky povinného v exekučním řízení a dále částku 47 819,20 Kč, částečným zpětvzetím poníženu o 11 954,80 Kč na částku 35 864,40 Kč, spočívající ve vynaložených nákladech právního zastoupení v exekučním řízení. Žalovaná i vedlejší účastník na straně žalované vznesli námitku promlčení. Žalovaná dále namítala, že stát by měl odpovídat až jako poslední dlužník.
3. Soud prvního stupně nepřipustil změnu skutkových tvrzení žalobkyně, uplatněnou v podání žalobkyně ze dne 23. 9. 2020, týkající se pohledávky žalobkyně z penzijního připojištění a částky zde uvedené, neboť takovýto nárok nebyl v podané žalobě uplatněn a ani nebyl součástí mimosoudního projednání nároku žalobkyně u žalované.
4. Soud prvního stupně vyšel z nesporných skutečností, a to že žalobkyně uplatnila mimosoudně dne 15. 3. 2018 u žalované nárok v celkové výši 680 516,20 Kč, jehož součástí jsou i částky uplatněné v žalobě, které jsou předmětem tohoto řízení. Dále bylo nesporné, že žalovaná nárokům žalobkyně nevyhověla ani z části, což jí sdělila stanoviskem ze dne 15. 6. 2018. Žalobkyně podala žalobu na celkovou částku 680 516,20 Kč k Obvodnímu soudu pro Prahu 2, přičemž řízení bylo vedeno pod sp. zn. 12 C 177/2018. Součástí této žaloby byla i částka ve výši 312 697 Kč a částka 47 819,20 Kč, a soud však řízení ohledně těchto částek zastavil z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Tyto skutečnosti byly známy soudu prvního stupně z jeho úřední činnosti. Účastníci učinili též nesporným, že ze strany žalované nebylo na nárok uplatněný v tomto řízení ve věci sp. zn. 6 C 49/2019 ničeho plněno a ani ze strany soudního exekutora nebyla v předmětném exekučním řízení žalobkyni vrácena zpět žádná vymožená částka. Dále soud prvního stupně činil zjištění ze spisu soudního exekutora, která popsal v bodě 9. napadeného rozsudku. Odvolací soud na jeho podrobná skutková zjištění plně odkazuje a jen rekapituluje, že k nařízení exekuce a pověření exekutora JUDr. Petra Kociána došlo dne 15. 1. 2014, vyznění o zahájení exekuce bylo vydáno dne 3. 2. 2014. Dne 19. 2. 2014 vydal soudní exekutor exekuční příkaz k provedení exekuce srážkou ze mzdy manžela povinného. Dne 20. 6. 2016 podala žalobkyně soudnímu exekutorovi návrh na zastavení exekuce v části, ve které bylo rozhodnuto o provedení exekuce srážkami ze mzdy povinného. Doložila současně rozvodový rozsudek s právní mocí rozvodu ke dni 16. 3. 2016. Současně požádala i o odklad exekuce. Soudní exekutor návrhu nevyhověl a předložil jej soudu. Prvostupňový soud návrh na částečné zastavení exekuce usnesením ze dne 1. 8. 2016 zamítl, odvolací soud jeho rozhodnutí dne 3. 8. 2017 změnil tak, že exekuci v části, ve které byla prováděna srážkami ze mzdy manžela povinného, zastavil, v otázce odkladu exekuce rozhodnutí potvrdil. O nákladech odvolacího řízení nebylo rozhodnuto, neboť exekuce stále pokračovala. Usnesení odvolacího soudu nabylo právní moci dne 29. 11. 2017. Dopisem ze dne 18. 12. 2017 žalobkyně urgovala exekutora o okamžité zanechání vedení exekuce. Soudní exekutor usnesením ze dne 21. 12. 2017 zrušil exekuční příkaz srážkami ze mzdy manžela povinného. Žalobkyně se nedomáhala uspokojení svého nároku po oprávněném z exekučního titulu jejího manžela.

5. Po právní stránce soud prvního stupně věc posoudil podle § 3, § 4 odst. 1, § 13 odst. 1, § 31 odst. 2, § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“. Soud prvního stupně se nejprve zabýval námitkou promlčení části žalobního nároku vznesenou ze strany žalované i vedlejšího účastníka na straně žalované. Uvedl, že u nároků na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem se počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty odvíjí od okamžiku, kdy se poškozený o škodě dozvěděl, tedy kdy prokazatelně získal vědomost o tom, že vznikla. Nejde o vědomost o škodné události (nesprávný úřední postup), která škodu vyvolala, nýbrž o vědomost o vzniku majetkové újmy na straně poškozeného. Zde odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 2712/2019. Z uvedeného vyplývá, že pouhá možnost se o škodě dozvědět nepostačuje, zákon předpokládá vědomost skutečnou, vztahující se k odškodnitelné újmě určitého druhu a rozsahu, kterou lze objektivně vyčíslit v penězích. V posuzované věci se žalobkyně o vzniku škody dozvěděla až dnem doručení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2017, přičemž žaloba došla soudu dne 17. 5. 2019, tedy daleko před uplynutím tříleté subjektivní promlčecí doby podle § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., aniž by byla při běhu promlčecí doby ještě zohledněna doba předběžného projednání uplatněného nároku u žalované. Na základě uvedených skutečností tedy uzavřel, že námitka promlčení vznesená ze strany žalované i vedlejšího účastníka nebyla uplatněna důvodně a k promlčení nároku na náhradu škody nedošlo.
6. Pokud jde o samotnou existenci nesprávného úředního postupu soudního exekutora v předmětné exekuční věci v podobě provádění exekučních srážek ze mzdy žalobkyně jakožto manželky povinného a později již pouze bývalé manželky povinného v období po datu 30. 6. 2015, zde konstatoval, že v souvislosti s novelou exekučního řádu a občanského soudního řádu provedenou zákonem č. 139/2015 Sb., která nabyla účinnosti od 1. 7. 2015, byla od uvedeného data zrušena možnost postižení mzdy manžela povinného v exekučním řízení a vedení exekuce tímto způsobem není po datu 30. 6. 2015 již přípustné. Z tohoto důvodu došlo v posuzované věci v rámci vedené exekuce srážkami ze mzdy žalobkyně od data 1. 7. 2015 a v období následujícím k nesprávnému úřednímu postupu soudního exekutora JUDr. Petra Kociána a podmínka existence tohoto odpovědnostního titulu je tedy splněna. Nicméně i přes tuto skutečnost zaujal názor, že žaloba byla podána předčasně, neboť nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit. Zde odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1404/2004 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1158/2004. V tomto konkrétním případě žalobkyni jakožto věřiteli vzniklo právo domáhat se stržených částek ze své mzdy vůči dlužníku – oprávněné v předmětném exekučním řízení. Žalobkyně přitom ani netvrdila, že by se bezúspěšně pokusila svůj nárok vůči existující oprávněné vymoci. V této části proto žalobu zamítl pro předčasnost.
7. Pokud jde o požadovanou náhradu škody za právní zastoupení žalobkyně v předmětném exekučním řízení ve výši (aktuálně) 35 864,40 Kč, tento nárok soud prvního stupně také neshledal důvodným a nepřiznal jej s odkazem na ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., dle něhož náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. V této souvislosti poukázal též na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2928/2006, v němž Nejvyšší soud uzavřel, že umožňuje-li procesní předpis náhradu nákladů řízení, avšak příslušný orgán státu v řízení účastníkům tuto náhradu nepřiznal, nemůže se neúspěšný účastník domáhat náhrady nákladů takového řízení občanskoprávní žalobou proti státu. Vzhledem k tomu, že exekuční řízení nebylo dosud skončeno, bude na soudním exekutorovi, aby v závěru veškeré náklady exekuce vyčíslil.

8. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) dle zásady úspěchu ve věci.
9. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání. Zopakovala, že nesprávným úředním postupem spočívajícím v tom, že vedlejší účastník vedl na majetek žalobkyně exekuci pro dluh jejího dnes již bývalého manžela, i přes to, že od 1. 7. 2015 nebyl tento způsob vedení exekuce přípustný, jí byla způsobena škoda spočívající v neoprávněně stržených částkách z její mzdy (283 160 Kč), neoprávněně přikázané pohledávky za Českou spořitelnou – penzijní společností, a. s. (29 537 Kč) a vynaložených nákladů na obranu proti nesprávnému úřednímu postupu (47 819,20 Kč). Žalobkyně po vyjasnění některých nesrovnalostí v dokumentech vzala žalobu částečně zpět. Soud prvního stupně také nepřipustil změnu žalobních tvrzení ohledně pohledávky za penzijní společností, a věc posuzoval jen jako dva nároky, na vrácení neoprávněně stržené mzdy (po zohlednění zpětvzetí částky 309 212 Kč) a náhrady nákladů řízení (po zohlednění částečného zpětvzetí částky 35 864,40 Kč). Konstatovala, že soud prvního stupně sice shledal nesprávný úřední postup na straně exekutora, žalobu však zamítl s ohledem na subsidiární povahu odpovědnosti státu, a ohledně nákladů řízení z důvodu neexistence nároku žalobkyně.
10. Žalobkyně primárně namítla, že ve svém podání ze dne 2. 6. 2021 a v závěrečném návrhu uvedla právní argumenty, které vyvracejí správnost názoru soudu o vzniku bezdůvodného obohacení na straně oprávněné a předčasnosti žaloby. Soud prvního stupně se však s její argumentací nevypořádal ani sám přesvědčivě neodůvodnil svůj závěr o existenci práva žalobkyně požadovat po oprávněné strženou mzdu, zde je možné jen dovozovat, že nárok žalobkyně shodně s argumentací vedlejšího účastníka, opírá o bezdůvodné obohacení, přičemž judikatura, na kterou odkazuje je platná jen obecně, nikoliv v poměrech posuzovaného případu. Žalobkyni tak byla odňata možnost efektivně se proti rozsudku bránit.
11. K samotnému právnímu posouzení pak uvedla, že neztotožní-li se odvolací soud s její námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, je vadné i právní posouzení učiněné soudem prvního stupně. Pokud bude tedy žalobkyně vycházet z domněnky, že soud prvního stupně dospěl k závěru o oprávnění žalobkyně požadovat vrácení stržených částek na základě aplikace ustanovení o bezdůvodné obohacení dle § 2991 odst. 1, 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), žaloba nebyla podána předčasně, neboť oprávněnému nevznikla povinnost bezdůvodné obohacení vydat s ohledem na liberační důvod uvedený v § 2992 o. z., dle kterého byli splněni dluh, a to i předčasně, nevzniká povinnost obohacení vydat. Oprávněná obdržela plnění na základě exekučního titulu, směnečného platebního rozkazu vydaného Městským soudem v Praze dne 3. 10. 2013, č. j. 56 Cm 258/2013-20, na základě kterého byl vydaný exekuční příkaz dne 19. 2. 2014, č. j. 137 Ex 194/14-15, kterým vedlejší účastník rozhodl o provedení exekuce srážkami ze mzdy žalobkyně. Exekuční titul nebyl nikdy zrušen, nešlo tedy o majetkový prospěch získaný bez právního důvodu či plnění z důvodu, který odpadl. Liberační důvod dle § 2992 o. z. nespécifikuje, že jej nelze vztáhnout i na splnění dluhu za dlužníka třetí osobou, což lze také považovat za způsob splnění dluhu. Navíc pohledávka žalobkyně za oprávněnou zanikla z důvodu vydržení, kdy poslední platba ve prospěch oprávněného byla provedena dne 20. 12. 2017 a oprávněná vydržela obdržené prostředky dne 20. 12. 2020. Zde dále odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2091/2008, dle něhož je-li z okolností případu zřejmé, že žaloba by nemohla uspět, může soud rozhodující ve sporu o náhradu škody sám jako otázku předběžnou řešit úspěšnost, aniž by poškozený byl nucen samostatný soudní spor podstoupit. Navíc byl stržené částky ani nemohla získat v plném rozsahu, neboť část z této částky byla uhrazena na náklady exekuce. Vedlejší účastník také nemůže těžit ze svého protiprávního jednání, za situace, kdy nejednal s odbornou péčí. Pokud jde o náklady vynaložené žalobkyní v rámci exekučního řízení, je úvaha soudu prvního stupně zcela mylná, neboť dle § 87 a násl. zákona č. 120/2021 Sb., exekuční řád (dále jen „ex. ř.“) přiznání náhrady nákladů exekuce je možné jen účastníkům řízení. Žalobkyně však již od právní moci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2017, č. j. 28 Co 270/2017-47, kterým byla exekuci vůči žalobkyni zastavena, není účastníkem řízení, nezbývá jí tedy jiná

možnost, jak náhrady náklady exekučního řízení dosáhnout. Žalobkyně tedy setrvala na svém stanovisku, že žaloba nebyla podána předčasně a navrhla zrušení napadeného rozsudku nebo jeho změnu a vyhovění celému nároku.

12. Žalovaná ve svém vyjádření k odvolání setrvala na argumentaci o předčasnosti žaloby odkazem na judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu. Pokud jde o nárok žalobkyně na úhradu nákladů exekučního řízení, zde dále uvedla, že žalobkyně jako manželka povinného byla účastnicí exekučního řízení dle § 36 ex. ř. Při rozhodování Městského soudu v Praze ohledně částečného zastavení exekuce o nákladech odvolacího řízení nebylo rozhodnuto z důvodu stále probíhající exekuce. Žalobkyně by tak měla své námitky uplatnit primárně v rámci opravného prostředku proti příkazu k úhradě nákladů exekuce. Navrhl proto potvrzení rozsudku jako věcně správného.
13. Vedlejší účastník na straně žalované ve svém vyjádření k odvolání nesouhlasil s argumentací žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozsudku, když i přes tuto „nepřezkoumatelnost“ žalobkyně s napadeným rozsudkem podrobně polemizuje. Dále zdůraznil, že exekuce vedená na mzdu žalobkyně neskončila zrušením exekučního příkazu, ale již zastavením exekuce. Dále shledal nelogičnost v argumentaci žalobkyně, že oprávněný měl právo si žalobkyni neoprávněně stržené peněžní prostředky ponechat z důvodu existence exekučního titulu. V tom případě by zde ale nebyl ani důvod k uplatnění nároku na náhradu škody vůči žalované. Žalobkyně staví svou argumentaci na skutečnosti, zjednodušeně řečeno, že se může domáhat náhrady škody po státu, neboť včas nežalovala oprávněného a v tom důsledku došlo k vydržení a k zániku nároku na vydání bezdůvodného obohacení. To je ovšem v rozporu s principem, že stát má figurovat jako poslední dlužník a ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, na kterou odkázal. Opomenutí žalovat primárního dlužníka nemůže být honorována tím, že automaticky nastupuje pro náhradu škody role státu. V rozsudku sp. zn. 25 Cdo 2091/2008 Nejvyšší soud jednoznačně uvedl, že se má týkat situace, kdy je z okolností případu zřejmé, že by žaloba nemohla uspět. V posuzovaném případě však tato žaloba uspět mohla. Navrhl proto potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
14. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 212 a § 212a o. s. ř. a odvolání neshledal důvodným.
15. Soud prvního stupně zjistil skutkový stav procesně správným postupem v rozsahu dostačujícím pro jeho rozhodnutí, proto odvolací soud z takto zjištěného skutkového stavu vychází, a pokud jde o rozhodná skutková zjištění, na něj odkazuje. Tento skutkový stav soud prvního stupně i správně právně posoudil.
16. Odvolací soud neshledal žádná procesní pochybení soudu prvního stupně. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku, ta není důvodná. Soud prvního stupně své závěry dostatečně odůvodnil tak, aby je žalobkyně mohla napadnout odvoláním. Je sice pravdou, že v bodě 20. svého rozsudku výslovně neuvádí, že na straně oprávněné došlo k bezdůvodnému obohacení, ale vzhledem k tomu, že oprávněnou označuje jako primárního dlužníka žalobkyně, vůči kterému měla tato uplatnit svůj nárok na vrácení neoprávněně stržených částek mzdy, vyplývá tato skutečnost z kontextu celého rozsudku a celého předmětu sporu. O případ nepřezkoumatelnosti rozsudku se tedy v daném případě nejedná. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011).
17. Odvolací soud plně souhlasí s posouzením námitky promlčení, jak ji provedl soud prvního stupně. Za počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty pak též v souladu s přílehlavou judikaturou Nejvyššího soudu zmíněnou již soudem prvního stupně, považuje faktickou vědomost žalobkyně o újmě, kterou získala až doručením usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2017, o částečném zastavení exekuce. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána dne 17. 5. 2019, není nárok žalobkyně promlčen.

18. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu prezentované hlavně rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2017, sp. zn. 20 Cdo 1874/2016, publikovaném ve sbírce pod č. 69/2018, plyne, že exekuci srážkami ze mzdy manžela povinného a příkázáním jiné pohledávky manžela povinného na základě exekučních příkazů vydaných soudním exekutorem podle § 262a odst. 2 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2015, nelze od 1. 7. 2015 nadále provádět. Pokud tedy vedlejší účastník jako soudní exekutor nerespektoval změnu právní úpravy provedenou právě novelou občanského soudního řádu a exekučního řádu, a to zákonem č. 139/2015 Sb., došlo na jeho straně k nesprávnému úřednímu postupu, který byl v dané věci napraven až vydáním a doručením usnesení o částečném zastavení exekuce, které učinil Městský soud v Praze svým částečně měnicím usnesením ze dne 3. 8. 2017, č. j. 28 Co 270/2017-47. Soud prvního stupně však správně poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, a to usnesení sp. zn. 25 Cdo 1404/2004 nebo sp. zn. 25 Cdo 1158/2004, dle které stát, zjednodušeně řečeno, odpovídá jako poslední dlužník, tedy jeho odpovědnost nastupuje pouze tehdy, nemá-li poškozený možnost uspokojit svůj nárok na třetím subjektu, který je k tomu povinen. Argumentace žalobkyně o tom, že tímto subjektem nemůže být oprávněná, neboť nebyl zrušen samotný exekuční titul, a to směnečný platební rozkaz vydaný Městským soudem v Praze dne 3. 10. 2013, č. j. 56 Cm 258/2013-20, a že na straně oprávněné nedošlo k bezdůvodnému obohacení, je lichá. V posuzovaném případě byla podstatná část sražené mzdy žalobkyně plněna po 1. 7. 2015 oprávněné, kterou byl IFIS Investiční fond a. s. (zpočátku rozhodného období pak její právní předchůdkyni společnosti MIDEŠTA, s. r. o. – viz rozhodnutí o procesním nástupnictví ze dne 3. 8. 2015, č. j. 137 Ex 194/14-41, jež je součástí exekučního spisu) bez právního důvodu, resp. z právního důvodu, který odpadl. Na straně oprávněné tak do výše inkasovaných částek došlo k bezdůvodnému obohacení právě dle § 2991 odst. 2 o. z. a oprávněná byla povinna tuto částku žalobkyni jako ochuzené vydat (viz § 2991 odst. 1 o. z.). Na srážky ze mzdy manžela povinného nelze aplikovat § 2992 o. z., dle kterého není bezdůvodným obohacením, bylo-li na dluh plněno předčasně, neboť mezi oprávněnou a manželkou povinného nebyl žádný přímý právní vztah, ať již smluvní nebo deliktní, který by ji (mimo popisované exekuční řízení) zavazoval k plnění dluhu. Na neoprávněně strženou mzdu žalobkyně nelze ani pohlížet jako na plnění za jiného ve smyslu § 2991 odst. 2 o. z., tedy že bylo za dlužníka plněno (zde jeho manželkou), co měl po právu plnit sám. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, např. usnesení sp. zn. 28 Cdo 4436/2011, musí být tomu, komu je plněno (v daném případě oprávněné), zřejmé, že je plněno za jiného, což v daném případě nebylo splněno. Odvolací soud je tedy toho názoru, že žalobkyně se mohla úspěšně domáhat vrácení neoprávněně stržené mzdy po oprávněné v rozsahu, v jakém ji skutečně inkasovala, neboť ona byla ve vztahu k manželce povinného primární dlužník, který se na její úkor bezdůvodně obohatil, o čemž se dozvěděla dne 29. 11. 2017. Pokud tak nečinila, jde to jen na její vrub, nemůže se proto nyní dovolávat odpovědnosti státu, která je subsidiární, neboť svou nečinností zmařila možnost žalovat primárního dlužníka, došlo tedy k přerušení příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou. Proto je další argumentace žalobkyně, že oprávněná vydržela takto získané peněžní prostředky, neopodstatněná a v kontextu výše řečeného irelevantní. Zde odvolací soud jen poznamenává, že je mu známo z jeho úřední činnosti, že oprávněná je fungující obchodní společností podnikající m. j. i v oblasti obchodu s pohledávkami, tedy o její solventnosti nemá odvolací soud pochyb. Posouzení této části nároku žalobkyně soudem prvního stupně je tak správné.
19. Jde-li o náhradu nákladů vynaložených žalobkyní v souvislosti s exekučním řízením, je rozhodnutí soudu prvního stupně též věcně správné. Odvolací soud zde vychází z obsahu exekučního spisu, který byl soudem prvního stupně proveden k důkazu, a zdůrazňuje, že usnesení o částečném zastavení exekuce, č. j. 28 Co 270/2017-47, nabylo právní moci dne 29. 11. 2017. Žalobkyně podávala návrh na zastavení exekuce právně nezastoupena, právně nezastoupena podala i odvolání, ostatně ani uvedené usnesení nemá v záhlaví uvedeno, že by byla právně zastoupena, a plnou moc právnímu zástupci udělila až dne 1. 12. 2017, tedy již poté, co usnesení č. j. 28 Co 270/2017-47, nabylo právní moci. Odvolací soud proto považuje účtované náklady na právní zastoupení spadající

až do doby po 1. 12. 2017 za neúčelné, neboť byly vynaloženy až poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o částečném zastavení exekuce, čímž byl nesprávný úřední postup exekutora již napraven (viz § 31 odst. 1 OdpŠk). Navíc se shodně jako soud prvního stupně kloní k závěru, že o těchto nákladech mělo být rozhodováno v rámci exekučního řízení, které dle sdělení vedlejšího účastníka není zatím skončené (§ 31 odst. 2 OdpŠk). Pokud dále žalobkyně argumentuje tím, že její účast v exekučním řízení částečným zastavením exekuce k jejímu návrhu skončila, měla se v rámci tohoto rozhodnutí domáhat též rozhodnutí o nákladech řízení, případně i žádostí o vydání doplňujícího usnesení ve smyslu § 166 o. s. ř.

20. Z výše uvedených důvodů odvolací soud podle § 219 o. s. ř. proto potvrdil rozsudek soudu prvního stupně včetně správných výroků o náhradě nákladů řízení.
21. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a úspěšně žalované a vedlejšímu účastníku na straně žalované přiznal jejich plnou náhradu.
22. Náklady řízení jsou u žalované tvořeny třemi úkony po 300 Kč dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., za vyjádření k odvolání, přípravu na jednání odvolacího soudu a účast na jednání odvolacího soudu.
23. Náklady řízení u vedlejšího účastníka jsou tvořeny též třemi úkony po 300 Kč dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., za vyjádření k odvolání, přípravu na jednání odvolacího soudu a účast na jednání odvolacího soudu a dále cestovním za cestu z Brna do Prahy a zpět k jednání odvolacího soudu, obě cesty celkem 416 km při sazbě 5,66 Kč/km, tedy 2 354,56 Kč, a parkovným zaplaceným v Praze ve výši 60 Kč, vše zvýšeno o 21 % DPH, celkem po zaokrouhlení 4 011 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

V části týkající se povinnosti zaplatit soudní poplatek a výroku o nákladech řízení není proti tomuto rozsudku dovolání přípustné.

Praha 17. února 2022

Mgr. Tomáš Mottl v. r.
předseda senátu